

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **AutoESA a.s.**, sídlem K Učilišti 170, Praha 10

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**, sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2019, č. j. ČOI 122322/19/O100/2200/19/Hl/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2019, č. j. ČOI 122322/19/O100/2200/19/Hl/Št (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Karlovarského ze dne 27. 5. 2019, č. j. ČOI 66467/19/2200. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z porušení právní povinnosti, kterého se dopustila tím, že:

1) dne 13. 3. 2018 v provozovně U letiště 2, 301 00 Plzeň, kde podniká, porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 4 ve spojení s § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť v rozporu s požadavky odborné péče opomenula spotřebiteli před uzavřením kupní smlouvy uvést podstatné údaje o nabízeném vozidle Volkswagen Touran 1,9 TDi / 77 kW, 2004, nafta, manual, modrá v hodnotě 94 000 Kč, a to o tom, že vozidlo vykazuje závady spočívající v poškozených tlumičích, ve vadném dvuhmotovém setrvačniku, v poškozeném nebo v deformovaném chladiči a v nefunkčním naklápění světel, a dále o tom, že stav tachometru neodpovídá počtu ujetých kilometrů, když tyto informace byly uvedeny v kupní smlouvě, resp. v dokumentu „Protokol o předání vozidla ke kupní smlouvě č. 1252163“ a „Protokol o stavu vozidla / předání vozidla ke kupní smlouvě č. 1252163“, který spotřebitel obdržel jako součást kupní smlouvy při jejím uzavření, jak bylo zjištěno kontrolou provedenou dne 13. 3. 2018 v provozovně U letiště 2, 301 00 Plzeň, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele;

2) dne 13. 3. 2018 v provozovně U letiště 2, 301 00 Plzeň, kde podniká, porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť v rozporu s požadavky odborné péče uvedla spotřebiteli nepravdivé údaje o nabízeném vozidle Volkswagen Touran 1,9 TDi / 77 kW, 2004, nafta, manual, modrá v hodnotě 94 000 Kč, a to o tom, že se jedná o vozidlo, které vyžaduje toliko provedení základních úkonů spojených s výměnou provozních kapalin a filtrů, ačkoli ve skutečnosti se jednalo o vozidlo vyžadující zvýšenou míru oprav a údržby, když tyto informace byly uvedeny v dokumentu „Protokol o stavu vozidla / předání vozidla ke kupní smlouvě č. 1252163“, který spotřebitel obdržel jako součást kupní smlouvy při jejím uzavření, jak bylo zjištěno kontrolou provedenou dne 13. 3. 2018 v provozovně U letiště 2, 301 00 Plzeň, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Za spáchání uvedených přestupků byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč. Dále jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že správní orgány nevyhověly její žádosti o výslech inspektorky, ani o přepis záznamu hovoru mezi inspektorkou a prodejcem. Výrok o vině je nepravdivý, neboť protokol o stavu vozidla byl předložen před uzavřením kupní smlouvy. Správními orgány nebyla věc správně posouzena a nevypořádaly se s připomínkami uvedenými v odporu a v odvolání. Samotný dokument – Protokol o stavu vozidla, vznikající s odbornou péčí při výkupu a předaný v písemné formě před podpisem kupní smlouvy, byl použit jako důkaz naplňující nekalou obchodní praktiku. Následkem přestupku bylo několikaminutové vyfabulované „zdržení“ kupujícího v rámci kontinuálního obchodního jednání na jednom místě v prodejně, což bylo v hrubém nepoměru s výší trestu.
3. Žalobkyně uvedla, že je v této věci trestána opakovaně. Dne 14. 12. 2014 proběhl kontrolní nákup ČOI na pobočce v Pardubicích, řízení bylo žalovanou zastaveno až v r. 2019. Kontrolním orgánům tenkrát nestačila formulace, že je znám pouze stav tachometru.

Žalobkyně tedy z opatrnosti, tam, kde nezná historii vozidla, použila formulaci, že je možná či pravděpodobná manipulace s tachometrem u vozů, kde není známá historie. Nyní byla žalobkyně potrestána stejnou částkou jako v předchozím případě za věty, které byly vynuceny prvním rozhodnutím.

4. Ke stavu tachometru žalobkyně uvedla, že kupující dostává informace při prvním kontaktu s vozidlem na informační ceduli za oknem, tedy rozhodně v jiném časovém úseku, než tvrdí správní orgány. Prodejce na doplňující otázku zcela jasně a srozumitelně uvedl, že jde o stav tachometru, a na konkrétní otázku, zda je stav skutečný, uvedl, že se později (při prohlídce dokumentace v kanceláři) na realitu podívá. V písemné dokumentaci předložené po předvedení vozidla bylo jasně a srozumitelně sděleno, že stav nemusí odpovídat skutečnému počtu ujetých km či přímo neodpovídá. Žalobkyně se pokusila ověřit skutečný stav ujetých km, nepodařilo se však ověřit celé období provozu vozidla, a upozornila na tuto skutečnost zákazníka. Cena vozidla byla nastavena s ohledem na tyto informace. Prodávající nic nezamlčel, ani neuvedl nepravdivé informace. Informace byla poskytnuta včas – ihned při prvním kontaktu s vozidlem za oknem na informační tabuli, když políčko „skutečný stav tachometru“ nebylo vyplněno. Žalobkyně postrádala v této věci prokázání, jak svým postupem jednala v rozporu s požadavky odborné péče a jak bylo toto jednání způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele.
5. Odvolací orgán v této souvislosti přiznal, že si je vědom, že prodejce inspektorku informoval o stavu počítadla s tím, že se ještě společně podívají na to, co bylo k vozidlu dohledáno a co nikoli. V dalším průběhu komunikace nebyly sděleny bližší informace. Prodejce podle záznamu hovoru opakovaně odkazoval na informace v počítači. Po skončení projížďky pak s inspektorkou k PC odešli a v režii inspektorky se rozhovor „zasekl“ na platnosti STK, a protože vyhledávání trvalo déle, inspektorka své dotazy ukončila a další informace nežádala. Přesto se ještě před uzavřením kupní smlouvy o stavu tachometru dozvěděla v písemné formě z Protokolu o stavu vozidla.
6. Tento protokol koncipovaný samostatně mimo kupní smlouvu popisoval míru opotřebení jednotlivých komponentů a také informaci o stavu tachometru. Promítl se do něj výsledek prověřování Cebia a Ministerstva dopravy, vycházející z protokolů STK v historii. Kupní smlouva na protokol odkazovala na první straně, text nebylo možné přehlédnout. Protokol byl samostatný, aby text nezapadl mezi právní texty v odstavcích, a byl přehledně koncipován.
7. K technickému stavu vozidla žalobkyně uvedla, že pokud prodejce mluvil o tom, že závady by to mít nemělo, je zcela prokazatelné, že to bylo v souvislosti s STK. Tato věta padla v době, kdy inspektorka žádala o informaci o protokolu z STK a termínu platnosti. V kontextu hovoru toto bylo zřetelné.
8. Žalobkyně k tomu citovala rozsáhlou argumentaci obsaženou v odvolání, která se týkala otázky technického stavu vozidla podle protokolu o stavu vozidla a podle sdělení prodejce na prodejní ploše, a uzavřela, že protokol o stavu vozidla není nositelem podstatných informací, ty jsou za oknem vozidla a je jimi cena, typ, motor, palivo, stáří, výbava a stav tachometru, ze kterých běžný spotřebitel dovodí míru opotřebení.
9. Žalobkyně dále vznesla námitku vůči „rozfázování obchodního rozhodnutí“. Citovala prvoinstanční a napadené rozhodnutí. V citované pasáži napadeného rozhodnutí žalovaná odkazovala na ustanovení § 1811 odst. 2 občanského zákoníku, k čemuž žalobkyně uvedla, že povinnosti podnikatele podle písm. a), b) a c) byly splněny, splnění ostatních nebylo

vůbec řešeno či vytýkáno. Správní orgán nespecifikoval, který odstavec tohoto předpisu měl být porušen, a z textu vyplývalo, že porušen nebyl žádný.

10. Podle žalobkyně nelze pro výklad, co je dostatečný předstih, použít ani rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 146/2017-35. V souzené kauze šlo o dvě protichůdná tvrzení, a to není tento případ. Odkaz na Pokyny k provedení směrnice 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách byl velmi zavádějící a v rozporu s Listinou základních práv a svobod, když povinnosti mohou být vymáhány toliko zákonem.
11. Od skončení jednání s prodejcem do předložení první strany kupní smlouvy a protokolu o stavu vozidla dalším pracovníkem žalobkyně uběhly minuty. Rozfázování má význam při hodnocení reklamy na webu, která láká spotřebitele do prodejny, kde nedostane, co bylo reklamováno, nebo je koupě levné věci podmíněna koupí i neinzerované služby, spotřebitel musí cestovat a ztratí opravdu mnoho času, když o podvodně prodávanou službu nemá zájem. Při kontinuálním jednání již na prodejně, kde jde o minuty a předávání informací postupně, ústně a písemně, byla tato výkladová aplikace demagogická. Tady se naopak postup pracovníků musí hodnotit ve všech souvislostech a nelze vytrhávat jednotlivé na sebe navazující části a kouskovat děj.
12. Podle žalobkyně mezera několika minut mezi odchodem prodejce a předáním protokolu o stavu vozidla dalším pracovníkem neprokazuje možnost podstatného narušení ekonomického chování. Kde je rozpor s požadavkem odborné péče, nikde nebylo vysvětleno. A jak měl být naplněn postup podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele? Žalobkyně poukázala na to, že inspektorka nikdy neměla v úmyslu vozidlo koupit, pozastavovala se nad tím, zda smlouva sama neovlivňuje svým textem rozhodnutí vůz koupit, a uzavřela, že proces koupě končí podpisem a uhrazením kupní ceny.
13. Žalobkyně se odvolávala na čl. 39 a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V řízení podle ní nebylo prokázáno naplnění podmínek dle § 4 a § 5 zákona o ochraně spotřebitele ohledně charakteristik nekalé, resp. klamavé obchodní praktiky. Správní orgán neprokázal, že by žalobkyně uváděla nepravdivé informace. Ani věta prodejce vytrhnutá z kontextu celého rozhovoru neprokazovala nepravdivou informaci. Přitom toliko o tento odstavec byl opřen celý výrok 2). Chování prodávajícího je třeba posoudit v celém procesu a ve všech souvislostech a nelze ignorovat předání protokolu o stavu vozidla.
14. Žalobkyně zopakovala, že všechny hlavní znaky výrobku (rok výroby, značka, cena, stav tachometru, motorizace, výkon, výbava) jsou uvedeny již na desce za oknem každého vozidla, což správní řízení nedokumentovalo. Kontinuálně pak spotřebitel dostává další informace verbálně a písemně. Z mnoha důvodů je písemné sdělení preferováno. Spotřebitel již při vstupu do prostor ví, že je v autobazaru a všechna auta jsou ojetá v různém stupni opotřebení. Žalobkyně aplikuje program výměny vozů do 10 dnů, který rozšiřuje možnosti spotřebitele poznat podrobně vozidlo, které koupil, a vyměnit je za jiné. Správní orgány tento moment zaregistrovaly, ale odbyly jej jednou větou v odůvodnění, že nemůže nahradit ústní informaci od prodejce přímo na ploše. V kontextu celého obchodního případu byla tato významná aktivita prodejce správním orgánem podceněna.
15. Ve vztahu k § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele žalobkyně uvedla, že stupeň opotřebení jednotlivých komponentů a další informace v Protokolu o stavu vozidla nelze považovat za podstatné a byly poskytnuty před podpisem kupní smlouvy, a tedy prokazatelně včas, jen několik minut po předvedení vozidla. O opomenutí tak nemůže být vůbec řeč, platilo by, kdyby protokol podán nebyl.

16. Žalobkyně výše okomentovala pouze ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, která přicházela pro tuto kauzu v úvahu. Věcně správní orgán neprokázal žádnou kolizi s těmito ustanoveními. Žalobkyně odmítla širší výklad práva a odkaz na jakýsi pokyn či směrnici. Extenzivní výklad pojmu „obchodní rozhodnutí“ či rozhodování je v procesní rovině omezeně možný, nesmí však zcela absentovat porušené hmotněprávní ustanovení.
17. Žalobkyně konečně poukazovala na čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která byla přijata do právního řádu a platí. Výslech důležitého svědka (inspektorky, která pořídila nekvalitní a neúplný zvukový záznam) byl odmítnut.
18. Žalobkyně uzavřela, že výroku obou deliktů obsahují prokázanou nepravdu, a jsou tedy zmatečné. Navrhla, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení se současným přiznáním nároku na náhradu nákladů řízení žalobkyně.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

19. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Žalobkyně poukazovala na to, že jí nebyl umožněn výslech inspektorky, která v pozici spotřebitele provedla kontrolní nákup vozidla v provozovně žalobkyně. Žalovaná v tomto směru odkázala na ustanovení § 52 správního řádu, ze kterého vyplývá, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, avšak vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Skutkový stav byl dostatečně zdokumentován pořízením audionahrávky jednání o koupi vozidla v průběhu kontrolního nákupu, přičemž tento audiozáznam byl poskytnut i žalobkyni. Výslechem svědka (zaměstnance žalobkyně J. K. jako prodejce vozidla) nebyly zjištěny žádné rozpory, které by výslech kontrolující inspektorky vyžadovaly jako potřebný ke zjištění stavu věci. Žalovaná dále uvedla, že inspektorka nepokládala návodné otázky, jednalo se o běžné otázky, které spotřebitelé v takovýchto případech na prodejce automobilů směřují. Spotřebitel není povinen dotazovat se na stav konkrétních komponentů vozidla, odpovědnost za poskytnutí objektivních informací o stavu vozidla, případně jeho jednotlivých částí, je plně na straně prodávajícího.
20. Žalobkyně poukazovala na to, že správní orgány nevyhověly její žádosti o přepis výše zmiňovaného audiozáznamu. K tomu žalovaná uvedla, že je její povinností seznámit účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí, což učinila tím, že audiozáznam předala dne 19. 11. 2018 žalobkyni. Pořizovat přepis tohoto audiozáznamu pro potřeby účastníka řízení takovouto povinností správního orgánu není.
21. K odkazu žalobkyně na řízení, jež bylo zastaveno rozhodnutím č. j. ČOI 116515/19/0100, žalovaná konstatovala, že se nejednalo o totožný skutek, neboť v daném případě bylo žalobkyni vytýkáno porušení informační povinnosti ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Řízení bylo zastaveno z toho důvodu, že žalovaná jako splnění informační povinnosti ohledně počtu ujetých kilometrů prodávaného vozidla uznala informování spotřebitele v nabídkovém listu vozidla v tom smyslu, že skutečný počet najetých kilometrů nebylo možné zjistit. V případě skutku, který je předmětem této žaloby, byla obdobná informace spotřebiteli

k dispozici až v příloze přikládané ke kupní smlouvě.

22. V dalším žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí. Shrнула, že žalobkyně v žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti či argumenty, které by byly relevantní pro eventuální revizi napadeného rozhodnutí žalované, že v posuzovaném případě zjistila všechny rozhodné skutečnosti, shromáždila potřebné důkazy, skutkový stav správně vyhodnotila a přihlédla ke všem relevantním okolnostem, které bylo možno hodnotit jak ve prospěch, tak i k tíži žalobkyně.

IV.

Posouzení věci soudem

23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
24. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tím souhlasili (§ 51 s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

25. Soud neshledal žalobu důvodnou.
26. Soud úvodem předesílá, že formulace žalobních bodů v žalobě se z valné většiny shoduje s argumentací, kterou žalobkyně uplatnila v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Na obsah odvolacích námitek reagovala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž v této souvislosti soud konstatuje, že žalovaná tak učinila precizním způsobem, když podrobně a pečlivě uvedla logické důvody, jež vyvrátily jednotlivá tvrzení žalobkyně obsažená v odvolání. Žalované tedy nebylo třeba cokoli vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námítka považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítka s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“].
27. Žalobkyně byla prvoinstančním orgánem postižena za dva okruhy pochybení. Jednak za opomenutí uvést spotřebiteli před uzavřením kupní smlouvy podstatné údaje týkající se stavu nabízeného vozidla, dále za to, že v rámci prohlídky vozidla uvedla nepravdivé informace stran rozsahu údržby a oprav, které dané vozidlo vyžaduje.
28. Pokud se jedná o neposkytnutí všech podstatných informací o stavu vozidla při jeho prezentaci prodejcem spotřebiteli, pak soud předesílá, že žalobní tvrzení, stejně jako tvrzení uplatněná žalobkyní v odvolání, se do určité míry mívají s rozhodovacími důvody uvedenými v napadeném, resp. prvoinstančním rozhodnutí. Správní orgány vystavěly svá rozhodnutí na argumentaci, že prodejce vozidla by měl již od počáteční fáze obchodního jednání spotřebiteli uvádět úplné, pravdivé a srozumitelné informace ohledně předmětu koupě, nikoliv postupovat tak, že některé podstatné údaje o stavu vozidla jsou poskytnuty až v protokolu o stavu vozidla na samém konci kontraktačního procesu bezprostředně před

uzavřením smlouvy. Žalobkyně však ve valné části svých tvrzení brojí vůči tomu, že žádné nepravdivé informace spotřebiteli neposkytla, resp. že pro zjištění stavu vozidla udělala maximum a s ohledem na své stáří nemůže být vozidlo v perfektním stavu. Ve shodě s žalovanou má soud za to, že takto formulovaná argumentace není s to nijak zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně se brání vůči něčemu, co jí není v popisu skutku ad 1) prvoinstančního rozhodnutí kladeno za vinu.

29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedla, že „prodejce deklaroval pouze stav tachometru a to, že je u vozidla třeba vyměnit pouze oleje, další provozní kapaliny a filtry, že je vozidlo v „super“ stav na svůj věk a kilometrový nájezd. Až z protokolu o předání vozidla a protokolu o stavu vozidla se mohla spotřebitelka dozvědět, že stav tachometru neodpovídá počtu ujetých kilometrů, že vozidlo má vadný dvouhmotový setrvačnick, že má poškozený a deformovaný chladič, poškozené tlumiče, které je nutné vyměnit, že nefunguje naklápění světel, že vozidlo potřebuje opravy nad rámec běžné údržby. (...) spotřebitelka nebyla informována o tom, že podrobný stav vozidla je popsán v daných protokolech a že by jim měla v momentě, kdy jí budou předloženy, věnovat zvýšenou pozornost.“ Nad rámec mimoběžné argumentace s předmětem řízení (viz předchozí odstavec) žalobkyně v žalobě (viz bod IV. 3) obsáhle citovala odvolání proti napadenému rozhodnutí a uzavřela, že „protokol o stavu vozidla není nositelem podstatných informací, ty jsou za oknem vozidla a je jimi CENA, TYP, MOTOR, PALIVO, STÁŘÍ, VÝBAVA, STAV TACHOMETRU, z kterých běžný spotřebitel dovodí míru opotřebení.“ S tímto závěrem žalobkyně se soud neztotožňuje. Je třeba si uvědomit, že zatímco žalobkyní odkazované údaje jsou obecného a blíže nevypovídajícího charakteru, neboť vozidla určitého stáří či nájezdu mohou být v diametrálně odlišném technickém stavu v důsledku například rozdílné servisní historie, údaje, které žalobkyně shromáždila v protokolu a spotřebiteli poskytla až při podpisu kupní smlouvy, se týkaly stavu konkrétního vozidla, o jehož koupi spotřebitel projevil zájem. Správní orgány se řádně vypořádaly i s otázkou významu opomenutých informací pro rozhodnutí spotřebitele ohledně koupě, když správně uvedly, že nutnost vynaložit zvýšené náklady na odstranění vad vozidla uvedených v protokolu by mohla vést kupujícího k přehodnocení jeho záměru vozidlo zakoupit. Jedná se tak o obchodní praktiku, která je způsobilá vést spotřebitele k přijetí rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil. Zároveň je nezbytné odmítnout tvrzení žalobkyně o tom, že je postačující poskytnout veškeré informace o vozidle až bezprostředně před podpisem kupní smlouvy. Jak správně uvedly správní orgány v odůvodnění napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí, „rozhodnutí ohledně koupě“ představuje ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie komplexní proces skládající z jednotlivých dílčích rozhodnutí učiněných v rámci kontraktačního procesu – návštěva prodejny, vyzkoušení výrobku, seznámení se s kupní smlouvou apod. (viz např. rozsudek ze dne 19. 12. 2013 ve věci Trento Sviluppo srl v. Centrale Adriatica Soc. coop. arl, sp. zn. C-281/12). V rámci každé jednotlivé fáze je přitom nezbytné trvat na tom, aby obchodník v pozici profesionála poskytoval spotřebiteli úplné a pravdivé informace. V nyní projednávané věci přitom nebyl problém výše popsaným požadavkům dostát. Zaměstnanec žalobkyně mohl mít daný protokol u sebe a údaje v něm uvedené spotřebiteli sdělit či poskytnout tento dokument k nahlédnutí. Od počátku by se tak vůle spotřebitele stran koupě vozidla mohla formovat na základě úplných údajů o předmětu koupě, za této situace by pak jeho rozhodnutí zakoupit vozidlo s vědomím nutnosti vynaložení dalších prostředků na jeho opravu bylo zcela legitimní a žalobkyni by správní orgány nemohly nic vyčítat.
30. Na posouzení věci nemůže nic změnit ani odkaz žalobkyně na „program výměny vozu do

10ti dnů“, který podle jejího tvrzení rozšiřuje možnost spotřebitele poznat a případně vyměnit zakoupené vozidlo. I v tomto směru se soud plně shoduje s právním závěrem žalované obsaženým v napadeném rozhodnutí. Je třeba si uvědomit, že žalobkyní popsany institut reklamace, byť v podobě pro spotřebitele výhodnější oproti zákonné úpravě, představuje zcela odlišný nástroj závazkového práva, který nemůže nijak zhojit netransparentní jednání žalobkyně vůči spotřebiteli v rámci procesu koupě vozidla.

31. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že správní orgány nepochybily, když uzavřely, že žalobkyně se svým jednáním dopustila klamavé obchodní praktiky ve smyslu § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož platí, že *„obchodní praktika se považuje za klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést podstatné informace, které v dané souvislosti spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí ohledně koupě, čímž způsobí nebo může způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí ohledně této koupě, které by jinak neučinil.“*
32. Žalobkyni je dále prvoinstančním rozhodnutím kladeno za vinu, že spotřebiteli uvedla nepravdivé informace stran rozsahu údržby a oprav, které dané vozidlo vyžaduje a dopustila se tak klamavé obchodní praktiky podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, který stanoví, že *„obchodní praktika se považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“* Tvrzení žalobkyně, která by měla tento závěr správních orgánů vyvrátit, jsou v žalobě uvedena pouze ve velmi obecné rovině, proto i reakce soudu na ně se musí nést v obdobném duchu obecnosti. Žalobkyně se omezila na prosté konstatování, že správní orgán neprokázal, že by v rámci obchodní transakce uváděla nepravdivé informace, resp. informace, jenž prodejce spotřebiteli poskytnul, byly vytržené z kontextu a nejsou nepravdivé. K tomu soud uvádí, že žalovaná stejně jako prvoinstanční orgán jasně a srozumitelně uvedly, že informace, kterou poskytl zaměstnanec žalobkyně spotřebitelce o nezbytnosti provedení údržby pouze v rozsahu výměny provozních kapalin a filtrů, byla v rozporu se skutečností, neboť podle protokolu vozidlo vyžadovalo servis v podstatně širším rozsahu. Tento skutkový závěr je opřen o důkazní podklad v podobě zvukového záznamu o průběhu kontrolního nákupu. V tomto směru soud neidentifikoval jakékoliv pochybení ze strany žalované.
33. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně procesního charakteru opírající se o tvrzení, že správní orgány porušily práva žalobkyně, když neprovedly výslech inspektorky, která v roli spotřebitele prováděla kontrolní nákup vozidla. Žalobkyně konkrétně spatřuje dotčení svého procesního postavení v důsledku neprovedení výslechu v rámci správního řízení v tom, že *„nám nebylo umožněno se zeptat inspektorky, jak dlouhá doba uplynula, když nebyl realizován její výslech.“* Soud má za to, že ke zkrácení práv žalobkyně nedošlo. Je třeba si uvědomit, že pořízený audiozáznam věrně reprodukuje průběh obchodní transakce od vstupu inspektorky do prodejny až po předložení protokolu o stavu vozidla. Z tohoto důkazu tedy jasně vyplývá i to, po jaký časový úsek kontrolní nákup probíhal. Zároveň je třeba mít na paměti skutečnost, že obchodník je povinen uvádět správné a úplné informace v průběhu všech dílčích fází obchodní transakce, z tohoto pohledu časový odstup mezi uvedením neúplné (nepravdivé) informace a předložením protokolu o stavu vozidla nemá z hlediska odpovědnosti žalobkyně za přestupek žádnou relevanci. Soud se proto ztotožnil s argumentací žalované, že provedení výslechu inspektorky bylo v projednávané věci nadbytečné.
34. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

35. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a ani nežádala jakoukoli jejich náhradu, proto soud rozhodl, že žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 15. dubna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu